

Pratstund med Helena 14 år. Tumaini Childrens Center

Hej, jag heter Lisbeth och arbetar för Bukobahjälpen som i sin tur stödjer Tumaini Children Center.

Jag är glad att du vill ställa upp på den här pratstunden.

Sr. Adventina har berättat att du är 14 år och heter Helena. Vilket fint namn du har.

Helena nickar till svar.

Hur länge har du varit på Tumaini?

Jag har varit på Tumaini i 3 år, och jag fick börja i skolan direkt. Eftersom jag inte gått i någon skola innan fick jag börja i specialklassen. Nu går jag i klass 3, efter klass 4 kan jag få komma till den vanliga skolan, om jag klarar proven.

Hur var det innan du kom till Tumaini?

Det var svårt, jag bodde med mamma och 4 syskon. Vi hade det väldigt fattigt. Vårt hus var fallfärdigt och vi hade svårt att få mat varje dag.

Hur var det med skolan?

Jag hade inte alls gått i skolan innan jag kom till Tumaini. Alla var tvungna att hjälpa till att skaffa mat.

Vill du berätta vad som hände innan du kom till Tumaini?

En dag när jag var 8 eller 9 år kom en kvinna hem till oss. Mamma sa att jag skulle följa med henne och att jag skulle hjälpa henne i hushållet. Jag ville inte men mamma tvingade mej.

Det blev en jättelång resa, vi bodde nära gränsen till Rwanda och nu skulle vi till ett område nära Arusha. När vi väl var där fick jag ta hand om getterna.

Redan efter tre-fyra dagar tog hon mej till en familj i Mwanza, där fick jag sköta

hushållet och ta hand familjens två barn. Det var jättetungt arbete, jag var ju inte mer än 8-9 år. Jag orkade inte och efter ett tag blev jag hemskickad till mamma igen.

Ännu en gång vill mamma skicka iväg mej. En dag kommer en kvinna från Bukoba för att hämta mej. Jag vill inte följa med, men hon säger: "Var inte orolig, när du kommer till mej skall du få gå i skolan i Bukoba" Jag blir väldigt glad, jag ville inget hellre än att få gå i skolan, så jag följer med.

Men när jag kom dit fick jag städa huset och ta hand om barnen. Ingen skola som hon lovat.

När jag påminde henne om att hon lovat att jag skulle få gå i skolan sa hon bara: "vänta, vänta du skall få gå i skolan".

Plötsligt en dag fick jag inte bo kvar inne i huset längre utan jag fick bo i hönshuset: Hon sa: "Nu skall du sova här" Jag fick inte heller vare sig filt eller lakan. Jag fick inte äta tillsammans med familjen utan fick lite mat att äta ensam ute.

Varje morgon kom hon ut och slog mej och ofta under dagen också.

Här rinner tårarna nedför Helenas kinder medan hon berättar.

Det var obehagligt att sova bland hönsen

så en kväll la jag mig utanför hönshuset. När hon hittade mig där blev hon arg och sa: "Jag har ju sagt att du skall sova inne i hönshuset". Som straff brände hon mig. Hon brände mej också när hon var missnöjd med något.

Vid ett tillfälle träffade jag på några barn, och de såg hur jag hade det. De berättade att deras pappa var polis, de visade också var de bodde.

En dag när kvinnan kom för att slå mig, hann jag sticka iväg och jag sprang till polisens hus.

När han såg mina brännmärken och märken efter slag förstod han situationen. Han hjälpte mig till Tumaini. Jag är så glad och tacksam för det.

Vad är det bästa med Tumaini?

Att få gå i skolan. Att ha kamrater. Att vara älskad.

Vad är inte bra på Tumaini?

Helena skakar på huvudet: " inget".

Vad drömmer du om att bli när du blir stor?

Sjuksköterska, säger Helena utan tvekan.

Jag säger Tack och hejdå till Helena och önskar henne Lycka till och Allt Gott.

Sr.Adventina berättar att när ett barn kommer till Tumaini gör man allt för att ta reda på så mycket som möjligt om barnet och dess hemförhållande. Vilka möjligheter det finns för familjen att med stöd låta barnet bo hemma. Man gör hembesök har samtal med anhöriga och byledning och utifrån det görs en bedömning. I Helenas fall var det ingen tvekan, ska Helena kunna gå i skolan måste hon bo på Tumaini.

Lisbeth Wiliamsson